Ч. 83. Львів, субота 3. червня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 1000 М. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 75 марок, Чехословаччині 25 корон ч., Болгарії 50 левів, Румунії 50 лей, Австрії 1400 корон. Зміна адреси 50 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ: Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення" 50 М., в „Надісланім", в „Оповістках" і некрольоґи 75 М. Між новинками і в редакційній части 150 М., на першій стороні 200 М. За дрібні оголошення 15 М від слова: товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозше.

Виходить о годині 7. рано.

Один прим. 40 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

Анґлійсько-французькі взаємини в анґлійському освітленню.

Найвизначніщий льондонський тижневик „Обсервер" обговорює у вступній, очевидно інспірованій, статі англійсько-французькі взаємини. Перш за все підчеркує той часопис, що незавидний стан англійсько французьких взаємин є найтяжчою проблємою Европи. Далі читаємо:

„Париські політики не хочуть розуміти, що міжнародню політику Льойда Джорджа попирає переважаюча більшість англійського народу. Удержати антанту на лінії визначеній Поанкарем в Ґенуї є просто неможливо. Це неоспорима правда".

Автор виказує далі, що трevання т. зв. Entente cordiale, такої, якою вона є нині, безсумнівно доведе до того, що оба народи будуть себе взаїмно більше ненавидіти, аніж які небудь другі народи.

Про вигляди антанти думає автор, що остається тільки вибір поміж компромісом і зірванням. Франція є свобідна, Англія також. Коли вони не можуть себе краще розуміти, то мусять розійтися. Французький парлямент буде іще протягом двох літ в руках націоналістичного бльоку, якого хвилевим представником є Поанкаре. „Але — читаємо далі — поза химерами Поанкаре стоїть президент републики Мілєран, який застеріг собі безпосередний вплив на закордонну політику Франції до тої міри, до якої за пядесять літ не посягав ні один з президентів Франції.

На думку автора статті, ґенуенська конференція кромі загального отворення очий на дійсність, мала ще цей успіх, що мимо промов Поанкаре не обсаджено области Рури. Анґлія може тим тільки радіти, бо того рода постанова погоджується з здоровим людським розумом взагалі і запевнює справжню передишку, яка дозволить спокійно провірити прийоми антанти. Бо ізольована акція Франції, приказ маршала Фоша — обсадити вестфальську вуглеву область — довелиб до негайного розбиття антанти. Обсадження области Рури було би руйнуючим, політичним промахом, який приспорив би Франції цілий світ ворогів. Те саме було би горендальною невдачею в области економії. Первісна ідея полягала на тому, щоби Франція могла продавати вуголь по цінах світового ринку, але не можна в даному випадку сумніватися хочби на хвилю, що Німеччина не купила би рурського вугля за жадну ціну. Вона просто збойкотувалаби Францію і замісць від Франції купувала би вуголь від Англії, Америки або від кого небудь другого так, що Франція була би кінець кінців примушена продати свої велитенські засоби Німеччині за мінімальну ціну. Така невдача потягла би за собою упадок Поанкаре а в парі з ним руїну цілого націоналістичного бльоку Франції.

В анґлійських політичних кругах панує переконання, що тайна дипльоматія у взаєминах між Анґлією і Францією повинна бути закинута, та що анґлійське правительство заведе нову дискусію, оперту на фактах.

Девіза Поанкаре: строге виконання версайльського договору, виключає всякий компроміс. Одначе більшість населення — Великої Британії, Зєдинених Держав, Італії і усіх невтральних держав домагається ревізії версайльського договору. Без практичної реформи його фінансових та від далекойдучих змін його найгірших територіяльних постанов у Східній Европі не можна усталити рівноваги, а через нього европейський „мир" розлетиться протягом кількох літ.

Що до відбудови північної Франції завважує „Обсервер", що вона є конечна, але Франція знає це так само добре, як инші держави, що вона ніколи не дістане суми, яку признав їй версайльський договір.

Найважнійшою справою вважає „Обсервер" справу розоруження, яку одначе вважає надзвичайно трудною тому, що Франція не хоче обмежити своєї армії. Наслідком того не хоче розоружитися і Росія, а Анґлія бачить себе примушеною удержати свої зброєння на відповідному рівені. „Обсервер" радить, щоби замісць безустанних конференцій покликати до життя перманентну „Раду Европи".

Стаття кінчиться так:

Нашим бажанням є поєднати Францію з Німеччиною так, як і Росію поєднати з рештою світа, але на всякий випадок англійський народ рішив довести до конструктивного мира. Для осягнення цеї мети піде Анґлія з кождою силою, але з ніякою силою проти, за виїмкою власної оборони. Коли усі зусилля в напрямі европейського поєднання заведуть, Англія не дасть ні одного чоловіка ані одного шілінга на континентальну війну".

Державний канцлєр Німеччини про конференцію в Ґенуї.

Дня 29. мая розпочалася в німецькім парляменті велика політична дебата над конференцією в Ґенуї. Засідання отворив державний канцлєр Німеччини д-р Вірт, котрий виголосив на ту тему велику промову такого змісту:

Ідея скликання конференції вийшла від Англії. Там повстала ініціятива скликати народи Европи, щоби спільною працею усунути великі діфференції на цілім світі. Конференція була подумана спершу як світова конференція. Думка була сміла і велика, одначе її зредукувала відмова Америки взяти участь в конференції, Франція і рішення в Кан і Бульонь.

Найважнійшу для Німеччини справу репарацій не обговорювано офіціяльно, одначе цеї справи не трактовано ізольовано як виключно німецьку. Справа репарацій є европейським питанням. Ми зявилися на конференції як рівноправна держава. Обставина, що усі народи зійшлися мирно після величезного проливу крови, щоби обговорити спільно проблєми европейської господарки і політики, є великим поступом. Вправді уплине ще багато води в Рені, заки теоретичні провідні думки конференції здійсняться, одначе все таки ці думки проводитимуть німецькою політикою. Ходить тільки о те, щоби усі народи перевели ці думки в діло.

Німеччина вела в Ґенуї політику в напрямі европейського порозуміння і використала кожду нагоду, щоби до нього дійти. В першім тижни конференції заключила Німеччина договір з Росією. Кождий, хто читав цей договір мусить признати, що він є чесним і добрим ділом мира і зразковим мировим договором, бо в нім не має ні побіджених, ні побідників. Приписування цьому договорови воєнних цілей не зрозуміле. Його заключення спричинила сама антанта. Шість статей цього договору з Рапальо не має ніяких політичних постанов або умов, з яких би хтось третій міг виводити для себе небезпеку, або обмеження своїх прав.

Також час заключення договору розуміють як погрозу, що є невідповідне. Договір був рішений в його усіх чертах ще давно перед Ґенуєю. Німеччина хотіла перед самою конференцією обминути всяку окрему акцію. Одначе в самій Ґенуї була Німеччина виключена від переговорів з Росією і робила в тім напрямі представлення в своїм інтересі. Також Льойд Джордж виводив, що саме настрій, в який поставлено німецький і російський народ, мусів довести до такого кроку взаїмного порозуміння. Колиж настрій обох народів мусів довести до цього договору, то похибка не по нашім боці. Тоді похибка є в тактичнім поступованню аліянтів, які нам не позволили наші проєкти, які ми з собою привезли, зробити з совітами спільним предметом ґенуенських актів. А Льойд Джордж прешінь остерігав світ, щоби не доводити до розпуки обох цих народів, бо з цього моглиб вийти непередбачені наслідки.

Договір з Рапальо є мостом поміж Сходом і Заходом в господарськім і соціяльнім напрямі, для добра обох держав. Він не є вмішуванням у внутрішні партійно-політичні і соціяльні відносини иншого краю. Договір не має ніяких тайних додатків, тим самим не має ніякого військового порозуміння.

В Ґенуї не полагоджено справ Східної Европи. Одначе це не сталося з нашої вини. Ми пробували побудувати міст поміж Сходом і Заходом і це діло буде продовжатися в Газі. Коли це буде бажаним, одначе тільки тоді, ми готові дальше чесно посередничити.

Пр. 158/22. В Імени Річипосполитої Польської! Суд окружний карний яко Трибунал пресовий у Львові рішив на внесок Прокураторії Державної, що зміст часописи „Громадський Вістник" ч. 77. з дня 27. мая 1922. в артикулі під наголовками: 1) „Українська справа на ґенуенській конференції" в уступах а) від слів: „і анектувати його" до „у части вдалося", б) від слів: „Забувають Поляки" до слів „ярмо неволі", в) від слів: „які їм дало" до слів „зносити Італійці", д) від слів проти еі місії" до кінця артикулу. 2) „Про товариства Ліги Націй" в уступах а) від слів: „та сподіється" до „філій Товариства" б) від слів „Одначе до" аж до кінця артикулу. 3) „Чортківський Вістник" від слів: „та видно" до „побідників", містить в собі єство злочину ад 1) 3) з § 65 а) ад 2 з § 65 а) з. к. узнав доконану в дни 26. мая 1922 р. конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думці § 493. п. к., заказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відвічальному редакторови тої часописі, щоби се рішення помістив безплатно в найблищім числі і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк. з 17. грудня 1862 Д. п. д. № 6 ех 1863, а іменно засудження за переступство на гривну до 400 Мп. — Львів, дня 27. мая 1922.

(Підпис нечиткий).

Ідея Божого Миру, поставлена в Ґенуї під дискусію є також ве лика, як ідея самої конференції. Одначе ця ідея не прибрала ніякої форми. Впрочім ідея такого Божого Миру, який предложено, булаб навіть в теоретичній формі для німецького народу болючою. Бо чиж можна дати усім народам Европи мир, а німецький нарід виставити на політику санкцій? Господарська відбудова Европи не дасться перевести насильно. Вести політику санкцій — значить заперечити духа Ґенуї і одобрити духа знищення.

Висліди ґенуенської конференції не надто численні, а у їх пола годженню малі і скромні, одначе у великій катастрофі, яка нависла над Европою, і малий крок вперед має своє значіння.

Вкінці бесідник просить Палату одобрити договір з Рапальо і заходи німецької делеґації для зближення Сходу і Заходу. Він просить підпирати політику німецького уряду, щоби могла сповнитися надія на замирення Европи, а тим самим надія на справжній мир для німецького народу.

Присилайте партійний податок на вкл. кн. ч. 5.000 „Краєвого Союза Кредитового" у Львові, Ринок 10.

Преса.

„Зі Львова".

Під наведеним заголовком поміщує віленська „Літва" (ч. 89) статтю свого львівського кореспондента, в якій м. и. читаємо:

Українці, мимо дуже важких умов свойого істнування, не втратили цілком надії на те, що поступят самостійности мусить бути оконечно колись узгляднений. З усіх істнуючих урядів України найбільшим авторітетом у Східній Галичині тішиться уряд Петрушевича. Його армія перебуває під цю пору в Чехословаччині і жде кращих часів для Неньки-України. Правдивою болячкою є, що Польща, цей щасливий брат у великій славянській сімї не може і не хоче зрозуміти прав Українців до життя...

З церковного життя в Галичині є до занотовання кілька фактів великої ваги. Передусім вертає з Америки найліпший батько українського народу, правдивий pater patriae, митр. Шептицький. Він має бути в Римі на передодні Евхаристійного конгресу (25. мая). Враз з гр.-кат. епископом Канади А. Будкою, львівський митрополит буде репрезентувати католицьку Україну в цій великій католицькій маніфестації... Митрополит забавить довший час в Римі, де Святійшому Отцю зложить звіт зі своєї пастирської подорожі, підчас якої відвідав Канаду, Зєдинені Держави і Бразилію, переїхавши майже цілий новий світ. В осени ц. р. надіються вкінці повороту митрополита до Львова. В день його приїзду з дзвіниці св. Юра має перший раз відізватися величезний дзвін, спеціяльно відлитий для пошановання архидостойної особи улюбленого митрополита. Дзвінноситиме імя Андрія, а його голос має бути чути на 40 км.

Під кінець згадує „Літва" про реквізицію головного будинку українського духовного семинаря польським військом та про дар папи в квоті 6.000 лірів на потреби цього семинаря.

Новий англійський атлас.

В статті під таким заголовком обговорює львівський „Курієр Повшехни" (ч. 114, з 31. мая) новий англійський атляс „The Peoblis Atlas The World Transformed Majs Editedby George Philip, F. R. G. S.", представляючий поділ країв перед війною і зміни, які поробила війна. Подані там також границі нових держав, а саме: Югославії, Чехословаччини, Фінляндії, Польщі, України, Латвії і и.

„Приглядаючись мапам останніх трьох держав — пише „К. П." — мається враження, що атляс видано на приказ і по вказівкам „нашого сердечного приятеля" п. Давіда Льойда Джорджа, бо Україна займає там цілу Сх. Галичину по Сян. Відтак границя цієї „ефемеричної" держави йде по лінії Буга на Берестє, яке остається на области України і щойно від Пруту завертає на схід, щоби піти ген за Дніпро і перейти до Чорного Моря. Так кромі Сх. Галичини цілу ту часть Волині і Поділя, яку влучено до Польщі на основі риського договору, автор атлясу великодушно жертвував „братьом Русіном".

„Границя Литви обіймає цілу Виленщину і доходить до Дінабурга, звідки під прямим кутом звертається на захід. І підчас коли грані напр. Гор. Шлеська є означені точками, то тут у Сх. Галичині і Виленщині переведено сталі лінії, відзначені красками зовсім також, як границі Еспанії, Голяндії і инших, з давна усталених держав".

„К. П." звертає увагу польського міністерства для закордонних справ на цей „цікавий документ", який розійдеться по цілім світі, документ, який є „клясичним приміром англійської перфідії" і знаменитим середником пропаганди для вироблення публичної опінії за границею.

Дальше „К. П." пише: „Підчас коли офіціяльно говориться і пишеться, що наша (польська) східна границя не є оконечно усталена, друкується мапи, на яких цю границю творить ся зовсім довільно, на основі своєї власної точки погляду. Цікава річ, що сказали би Англійці, колиб ми (Поляки) взяли атляс, в якім на мапі В. Британії Ірляндія фіґурувалаб як незалежна республика? Не обійшлось би певно без інтерпеляції в парляменті і дипльоматичних нот. І так поступив би певно кождий край. Тільки ми (Поляки) позволяємо кождому „тесати собі кілки на голові", кому це сподобається... Не можемо прецінь позволити на це, щоби діти в Англії, Півн. Америці, Австралії і инших кондомініях, а може на цілім цивілізованім світі навчилися, що Вильно лежить в литовській державі, а Львів належить до української республики".

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вкл. кн. 40.000.

Польща.

Експозе Скірмунта.

На соймовім засіданню дня 31. мая виголосив Скірмунт експозе, в якім здав звіт зі становища Польщі на ґенуєнській конференції та з її положення по конференції. Ціла промова видержана в повздержнім тоні, досить обережно ставить не дуже то світлі вигляди на будучність та каже рахуватися з повагою теперішньої ситуації. Дуже осторожно зачіпає дразливу для Польщі справу німецько-російського порозуміння в Рапалльо, далі питання, чого може вижидати Польща від зїзду в Газі; вкінці що до признання східних границь Польщі, зачеркнених риським договором, каже Скірмунт скромно, що ця справа „є щойно в стадії вступного порозуміння".

Говорячи про справу Східної Галичини заявляє: „Справа Сх. Галичини не була мимо ріжних старань порушена в Ґенуї, не була також з мойого боку предметом ніяких зобовязань".

Далі Скірмунт обіцює, що „коли головні союзні держави признають Польщі з правного боку те, що у Сх. Галичині є фактом, тоді польський уряд предложить соймови проєкт закона, запевнюючий національностям того краю користання з найдалі йдучих свобід, згідних з розвоєм тих народностей і потребами цілої Польщі".

Годиться додати, що деякі польські часописи висказуються про експозе згл. заходи Скірмунта доволі іронічно, прим. „Курєр Льв." дав наголовок: „Експозе Скірмунта. Великі подорожі й малі діла Скірмунта".

Наглий внесок Дашинського в польськім соймі в справі Сх. Галичини.

Зголошуючи наглий внесок в справі Сх. Галичини посол Дашинські (ППС) виголосив на засіданню сойму дня 30. мая промову такого змісту:

Вказуючи на неусталення східних границь Польщі, якого дотикає вся міжнародня політика з Льойдом Джорджом на чолі та на § 87. версайльського договору, який поручає справу границь Вильна, Виленщини і Сх. Галичини Найвищій Раді, звертає увагу, що ворогам Польщі ходить головно о цю останню, багату в нафту, країну і коли би можна відірвати той край й утворити з нього окрему державу, то судьба Галичини була би певно вирішена проти волі Польщі.

„Але не можна — говорив Дашиньскі — утворити зі Східної Галичини ...

ВОЛОДИМИР ДОРОШЕНКО.

В справі нашого правопису.

Потреба уоднoстайнення нашого правопису відчувається геть скрізь по цілій Україні. Абсолютно годі допустити, щоб наша письменицька мова послугувалася ріжними правописами. Се вже сходить кінець кінців на якийсь кривопис, не гідний народу, який хоче бути нацією. Хаос під сим оглядом мусить уже раз скінчитися, мусить настати якась єдність, як що ми поважаємо себе, поважаємо свою літературну мову й не хочемо бути посміховищем у сусідів. Се все зрозуміла наша Академія Наук і видала торік „Найголовніщі правила українського правопису".

Крайня пора було се зробити. Адже з літературних гуртків вийшла наша мова на широке поле: пішла в школу, стала органом держави, журналістики, словом — вийшла в життя. Супроти сього годі було толерувати дотеперішню розбіжність і хуторянство, а настала пекуча потреба ввести правопис у певні, сталі рамки — закріпити його, щоб кожна грамотна людина знала, як належить правильно писати по українськи. І київська Академія Наук зробила се.

На жаль політичні обставини нашого життя того року, що представники Західної области української землі не могли взяти чинної участи в роботі Академії і тим надати й заходам коло уконституовання правопису санкції всеукраїнської. Про се не можна не пожаліти, бо така спільна участь у спільнім ділі малаб величезне, міродатне значіння і певне раз на все порішила би правописну справу.

На жаль не так сталося і се в великій мірі перешкоджує „Правилам" Академії прийнятися на нашім ґрунті, даючи змогу нашим „твердим Русинам" далі сепаруватися від Великої України навіть у такій формальній справі. Але на те й лихо, щоб з ним битись. Коли наші патентовані вчені і далі хотітимуть „вносити в рідну хату роздор", мусить само громадянство взяти справу в свої руки й натиснути на кого слід, щоб настала вже раз бажана згода і книжка та газета із Західної України не ріжнилася на вигляд від книжки зі Східної.

До певної міри такий натиск уже є. Всі наші часописи, всі видавництва, крім офіціяльних і шкільних, уже спонтанічно перейшли на новий, велико-український правопис, не ждучи благословлення свише. Інстинктивне змагання до єдности можна сказати вже побідило. Треба тільки, щоб новий правопис одержав потрібну санкцію для шкільного вжитку. Се ж безприкладна річ, коли вся наша громадянська преса, всі наші незалежні видавництва скинули з себе вєтхі шати льокалізму, а школа уперто тримається старого; коли старші читають свої книги й газети в новім правописі, а їх діти мусять кувати старий! Такий стан далі тривати не сміє: нове продирається силоміць у школу і з того повстає незвичайно шкідливий хаос і плутанина, з якими не дасть ради ніякий, найбільше службистий педагог. Щоб вийти з сього хаосу, треба перевести реформу правопису, треба покинути чим швидче його специфічно галицьку форму. Се відчувають у нас усі розумнійші учителі, але на жаль „мертва рука" старого ще досить міцно тримає школу за горло, маючи за собою урядову силу. За нею стоїть призвичаєння деяких наших консерватистів і авторитет та амбіція давнійших законодавців правопису на галицьким ґрунті.

Безперечно, з бігом часу все уладнається. За десять-пятнацять літ (як що припускати, що до того часу наші політичні обставини не зміняться радикально) консерватисти й амбітники зійдуть з арени й життя візьме своє. Але громадянству шкода й сих 10—15 літ. Годі всім нам чекати, аж купка старовірів уступиться з дороги. Мусимо всі рішучо допоминатися від них уже сьогодня радикальної зміни нашого правопису в напрямі як найблизшої єдности з київським. Де де, а саме в правописній справі не сміє бути у нас партикуляризму. Кожний культурний народ має для себе один правопис, незалежно від ніяких територіяльних чи державних кордонів. Слід і нам перевести сю єдність хоч би й ціною значних уступок свому м'сцевому самолюбству. Який би недосконалий був правопис Академії, все ж краще нам мати на цілій території один — може й гірший — правопис, ніж мати два ріжні, хоч би наш був і найкращий.

У нас тому саме й проволікається справа і не знати, коли покінчиться, що законодавці з учених фахових кругів з погордою дивляться на наддніпрянський правопис, закидаючи йому мало не сім смертних гріхів.

І не науковий він, і не послідовний і сліпо йде за московським взірцем!

Та коли приглянемося до всіх сих закидів, то під ними добачимо тільки свій льокальний сепаратизм, що дивиться на Велику Україну з галицької дзвіниці. Не більше!

І от, побоюючися побіди сього дрібного сепаратизму, я позволяю собі забрати голос у правописній справі на сторінках — horribile dictu — політичного часопису.

І то саме в моменті, коли над сею справою сушить собі голову ціла наукова комісія. Але наукова комісія ще не остаточна інстанція, тому волею-неволею треба кричати: „Caveant consules!"

Може се декому видається нельояльним, що справу виноситься „на улицю", але до сього змушує мене саме її вага, її інтерес, який виходить поза межі чисто-культурної акції.

Продовження буде.

личини окремої держави, бо не позволяє на це ні положення географічне ні етнічний склад(?)". З тих самих причин не можна Сх. Галичини — по думці Дашиньского — прилучити до радянської України...

„Ядром справи є боротьба за національні права української більшости, заселюючої Сх. Галичину. Ніякі адвокатські методи ні обманства не можуть заперечити факту, що Сх. Галичина має українську більшість. Статистика австрійська, польська, навіть ендецька, виказує факт, якого не хочемо скривати, що Східна Галичина має більшість Українців. Хто скаже „неправда", той хиба є непритомний". (Голоси на правиці проти Дашиньского).

Дашиньскі звертає увагу на принципи Вільсона, які кождий цивілізований народ повинен вшанувати і робить такий висновок:

„З трьох розвязок вибираємо ту, яка є можлива. Тому, що не можна утворити на тій території окремої держави, ні віддати її большевикам, — треба для Українців Сх. Галичини створити такі умовини життя, щоби вони могли признати, що уряд тої території не є проти них і не є без контролі того народу, який в більшости той край заселює. Це основна ідея, яка спонукала нас поставити внесок, щоби уряд представив соймови проєкт закона, створюючого на території Сх. Галичини краєвий сойм і краєвий уряд, перед тим соймом відвічальний".

Дашиньскі каже, що о польську меншість Сх. Галичини нема обави, їй будуть забезпечені всі права. „Все що є в Польщі за поступом, за правом націй, за свободою і вшануванням людської цивілізації, те все є за нашим внеском".

Вказуючи на те, що лише тим робом можна оминути братовбийчі спори й задосить учинити справедливости, Дашиньскі кінчить зазивом до сойму прихилитися до цього внеску.

(До речі: „Все що є за поступом показалося в меншости...— Ред.)

Доля українських держ. урядників.

(Продовження).

Грагедія осягла кульмінаційну точку. В хатах службовиків загніздилася крайна нужда. На прожиток випродано „останній лах". В порожніх домівках ждали їх занімілі, виголоднілі жінки та болісний плач голодних дітей. В добавок лихови почалося правильне руговання всіх нечинних службовиків з їх мешкань, а в Дирекції шляхів позволив собі рад. Носович навіть силою викинути 30 родин в пивниці і на стрихи. Катастрофа стала неминучою! Нужда побідила! А всеж таки і в останній хвилі сальвували службовики свою гідність. Бо хоч в тім примусовім положенню заявили згоду приняти службу на умовах, які до них ставлено, то всетаки обстоювано домагання приняття всіх гуртом, так як всіх тільки іззаа незложення присяги вірности усунено. Це останнє домагання стрінулося з прихильним становищем варшавського уряду.

В грудні 1919 р. українські службовики зголосили свій поворот до служби. Міг би хто думати, що тій (сумнівної вартости) побіді над українським службівництвом не тільки брак всяких основ до нагінки на цей стан, але навіть найпримітивнійше поняття гідности побідника, виключує можливість дальшої пресії на цих людей. Та нашим службовикам довелося дожити нового розчарування. Бо, в суперечь згадоному в горі становищу варшавського уряду, місцеві чинники влади поставили справу вповні відмінно. Замісць трактувати справу як поворот службовиків до праці гуртом, власти в Сх. Галичині поставилися до неї в той спосіб, мов би то ходило о просьбу про приняття до служби кождого поодинокого службовика.

Не помогли протести! Краєві чинники не хотіли зійти зі свого становища і умовою трактування справи взагалі поставили домагання вношення подань кождої особи зокрема. Почалася одиссея тисячів подань. У висліді надходили по кількох місяцях відповіди найбільш дивовижного змісту. Напр. такі: „Prośby Pańskiej nie uwzględniono, wobec wrogiego stanowiska do narodowości polskiej", або „nie uwzględniono, wobec okazywanej niecheci do narodu polskiego", або „nie uwzględniono z powodu, że zachodzi obawa, iż w przyszłości nie będzie spełniał swoich obowiązków lojalnie", або „nie uwzględniono, ponieważ pan wprowadził język ruski jako wewnętrzny język urzędowy do manipulacji kancelaryjnej" і т. п. рішення, яких можна би реєструвати сотками. Всі вони засуджували українського службовика на дальшу голодівку. З цензурних причин не можемо входити в критику поодиноких рішень, але це нехай нам буде вільно сказати, що кровавим румянцем спаленіє у стиді лице кождого чесного польського громадянина, як він завдасть собі труду безсторонно і точно провірити цілий хід справи. Та наслідком такого трактовання справи протягом цілого 1920 року принято до дальшої служби ледви 50 проц. службовиків. А і при цім найдено спеціяльний спосіб трактовання. Покликаних, що займали давнійше виднійші місця звичайно не допущено до давної посади, а давано їх розпорядимости людей досі їм підчинених і це доволі часто наймолодших і найменше випрактикованих урядників. Болюче було воно для інтересованих, але це ще не найбільше лихо. Тяжче доторкали службовиків инші практики. Саме повертаючих до служби переношено далеко на захід, а зокрема залізничників відтранспортувано цілими партіями по 8—10 у Данциг. Жалі службовиків на ціле поступовання при реактивованню в службі спонукали вкінці варшавський уряд до провірення цілої справи. Рада Міністрів утворила спеціяльну Комісію, яка зїхала у Сх. Галичину та почала урядування від поновного розгляду петицій кождого поодинокого службовика. Таке урядування тягнеться до нині. А тимчасом ціла армія службовиків остає на безробіттю. Годі малювати чорну картину їх розпучливого положення, бо шкода в пустині піднімати новий голос. Регабілітаційна Комісія завела вповні надії українського службівництва на безсторонне і точне викінчення цілого діла реактивовання, вона не виказала сили опертися шовіністичним голосам представників східно-галицьких урядів. У висліді Комісія реактивувала незначний відсоток, оставляючи справи инших службовиків без ніякої відповіди. Понад 1000 службовиків львівської Дирекції шляхів, около 700 станиславівської, кільканадесять службовиків почти, звиж 100 осіб канцелярійних службовиків ріжних дикастерій, вкінці кількасотна маса учителів і учительок жде визволення з нужди і безробіття. Тимчасом мовчать заклято покликані до цього чинники.

(Докінчення буде.)

РІЖНІ ВІСТИ.

Знова квестіонують.

Кореспондент „Газети Варшавської" К. Смогожевскі телеграфуючи з Парижа про поновне висунення в Англії справи східних границь Польщі, подає між иншим: „В Генуї не вдалося Льойд Джорджови підняти дискусію в справі наших східних границь, але може він нам зготовити ще не одну несподіванку.

В своїй промові дня 25. ц. м. заповів Льойд Джордж виразно, що коли гагська конференція закінчиться успішно, то тоді зістануть вже раз полагоджені справи границь і що йно тоді будемо мали мир в Европі. Який мир? Поплечник Льойд Джорджа Гарвін (Garvin) пише у вчерашнім „Обсервері" що мир в Европі буде неможливістю доти, доки границі східної Европи, головно від сторони Польщі не будуть сильно справлені. Не є певною річю, чи Гарвін має на думці тільки наші східні границі.

В міродатних кругах в Генуї кружляли настійчиві вістки, що Ратенау заявив Льойд Джорджови, що Німці не підпишуть остаточний пакт про неагресію, о скільки Данціг і цілий Шлеськ не будуть їм повернені.

Льойд Джордж мав прибоїцяти Ратенауови своє попертя в тій цїли.

Нинішний „Тан" пише тому,

М. ШЕНДРИК.

На маргінесі дебюту В. Авраменка.

(Докінчення.)

Всі ці засади є рисами, які так яскраво характеризують всю працю п. Авраменка.

Незмірно багато вже зроблено п. Авраменком для зібрання й систематизування матеріялів що до рідного танку, а також для удосконалення і, так би мовити, облагородження танку. Зараз артист працює над збіркою й зведенням в систему матеріялів що до танків на Гуцульщині. Також тепер закінчується артистом твір патріотичного балету під назвою „За Україну".

„Твір „За Україну" є першим кроком в царині створення українського балету, цеї вищої науки танку, бо до цього часу у нас свого балету ще не було. Про те в нашому народі є величезний скарб що до національного танку, користуючись яким, цілком можливо утворити свій балет.

Балет наш повинен бути, подібною нашому танкові, чисто народнім, своєрідним і ні на який инший не схожим. Для цього тільки треба влити в нього багацтво танку народнього з його фігурами і фантазією думок.

Як і танок наш взагалі, наш балет повинен бути насичений наскрізь духом наших веселих танкових пісень, що повні життя, енергії, бадьорности, чистосердечної, невимушеної розваги. Благородна, щира душа народу мусить бути виявлена в балеті так повно, як її вже виявляють наша пісня і танок.

Так виконує артист свій обовязок перед Батьківщиною, котру ми мусимо боронити від ворогів не лише військовою зброєю, а також і культурною зброєю, себто розвитком нашої чудової і багатої змістом народньої творчости.

Наше громадянство мусить зі свого боку звернути увагу на танок, як на одну з галузів свого рідного мистецтва, яке цілком заслуговує пошани і підтримки.

Всеж, з огляду на тяжкі матеріяльні умови і короткий час, ще не повелося артисту остаточно удосконалити свою нову львівську школу що до техніки виконання, так би мовити — витанцюватися а також додержати стилю що до убрання. Йому прийшлося вживати сьогодня на концерті для танцюбників таборове імпровізоване убрання. Також що до музики підчас танців — і тут п. Авраменко не мав змоги підібрати її такою, яку хотів би.

Шановній публиці треба знати, що цей вечір своєю появою обовязаний ще й організаціям і окремим особам, які ласкаво допомогли артисту, а саме: товариство „Бесіда", особливо голова його п. Савчак, розуміючи вагу рідного мистецтва, дало артисту можливість провадити репетиції своїх учнів в салях товариства; також „Союз Українок" пішов на зустріч артистові, не відмовивши в помешканні для вправ; „Комітет допомоги емігрантам" дав свою марку концертові, що необхідно для влади; на решті, пані Федорцева ласкаво допомогла успіху діла своїми клопотами що до легалізації концерту.

Мені залишилось сказати ще декілько слів що до програми вчорашнього концерту.

1) Публиці було показано першим нумером елементарні танкові рухи і постави, другим нумером — танкові коліна (па), а потім уже — закінчені типові роди танку.

Вся програма — виключно національно-українська.

2) Що до танкових колін (па), то треба зазначити, що їх зібрано артистом до 150, алеж всіх їх зібрати і показати майже неможливо, бо в народі мається невичерпаєма їх кількість.

3) „Козачок" в одну пару, складений п. Авраменком, є цілком закінченим танком який надається до вживання на вечірках і салях. Він може виконуватися чи в одну пару, чи в чотирі або цілим колом.

4) „Коломийка" в дві пари танцюючих. Зібрана учнем артиста п. Авраменка, п-ом Кравчуком (Галичанин), який систематизував і, так би мовити, облагородив коломийку. 5) „Гопак колом з вільним сольо", складений п. Авраменком Теж надається до виконання на вечірках. „Вільне сольо" в цьому танкові дозволяє йому не втрачувати характеру народности, алеж по техніці (звичайно — при доброму виконанню) танок доведений до такого ступіня, що відповідає ліпшим европейським танкам, як напр. мазурка.

6) „Чумак" — вільне сольо, склав п. Авраменко. Уявляє малюнок з життя чумака, який в дорозі в Крим за сіллю сам себе розважає.

7) „Козачок" в 4 пари, склав п. Ухач (Галичанин), учень артиста який допоміг йому в аранжировці. Танок дає чисто побутовий малюнок.

8) „Гопак колом" в 1. пару, склав п. Авраменко. Теж, що і під нумером 5-им.

9) „Великодний хоровід", зібрав п. Авраменко. Танок має малюнок гри-хороводу, який веде наша молодь біля церкви на Великдень. По технічним умовам, хоровод тут не може бути цілком виконаний.

10) „Сон Катерини", склав п. Авраменко. Цей балетовий танець на 24 пари також не міг бути виконаний тут в усій його повноті, а тільки 3 пари лише можливо по технічним умовам його частину.

11) Уривок з балету „За Україну", створеного п. Авраменком; уривок історично правдиво характеризує колишнє наше Запоріжське військо.

12) „Сольо гопак парубка", створив п. Авраменко.

Артист виконав персонально „вільне сольо — чумак" і „сольо гопак парубка".

Як бачимо, одні з нумерів програму взяті артистом з глибини народньої в усій своїй непорушности, другі, що мали в народі вигляд незакінчених, артист (або його учні) удосконалив, систематизував і взагалі підняв технічно. Нарешті треті, як „Сон Катерини" і „Гопак колом з вільним сольо" скомпонований артистом з окремих частних проявів народньої творчости.

що сподіється, що Льойд Джордж в своїй новій мові, яку має виголосити, розвіє німецькі і большевицькі надії і підчеркне, що Англія не позволить нарушувати істнуючі границі.

Коли ті слова впадуть з уст Льойд Джорджа, то нішо не буде загрожувати мирови, коли не впадуть — кінчить „Тан", то Льойд Джордж дозволить думати, що не хоче вдержати европейського миру. Бачимо, що справа наших границь легко управильненою не буде.

Німецька преса про Горішний Шлеск.

Німецька преса обговорює дуже оживлено факт ратифікації польсько-німецького договору в справі Горішнього Шлеска. „Льокаль Анцайґер" пише: Всі, що промовляли в парляменті, твердять і є тої думки, що довершена несправедливість не остане передавненою.

„Д. Альґ. Цайтунґ" зазначує м. и.: Те, що нині діється з мешканцями Гор. Шлеска, може з причини рішення версайльського трактату, діткнути завтра також инших Німців. Мешканці Гор. Шлеска, котрі під впливом насилля мусять з ними розлучитися, знають, що не лишуться самі і що все можуть числити на нашу опіку. Їх завдання є дуже важне тому, що мають від тепер сторожити над німецькою справою на Сході, — держатися вірно нашої землі і не допустити виперти себе з неї Полякам. — Вони будуть тямити, що обруч неволі мусить вкінци тріснути. „Форвертс" заявляє: Парлямент мусів ратифікувати договір, якого кождий параграф доказує безглуздя ґенуенської конференції. Довершено поділу чогось, що з природи річи являється неподільним. Договір, який ратифіковано, запобігає однак будь що будь повній загладі обох частей Гор. Шлеска.

Ватикан заперечує.

Ватикан заперечує поголоскам преси, неначеб мав вислати під адресою Союза Народів протест, проти передання Англії мандату над Палестиною.

Стріча премієрів малої антанти.

Мад. К. Б. подає з Бельґраду: З нагоди весільного свята відбудеться стріча премєрів всіх держав малої антанти. Як зачувати, мають вони заключити на 20 літ договір, усталюючий провідну думку політики малої антанти, головно зглядом Польщі, Болгарії і Греції.

Жадають відшкодовання.

Ведені в Берліні переговори в справі поширення рішень рапалійського договору на совітські републики України, Грузії і Транскавказії мусіли бути перервані по причині домагань совітів, які є не до приняття. Найбільші домагання ставить сов. Україна, яка домагається звороту 4 міліярдів марок іменем відшкодовання за час німецької окупації на Україні.

Ватикан переговорює з совітами.

Польська преса доносить, що Ватикан звернувся до Чічеріна з пропозицією, щоби совітський уряд відкликав реквізицію дорогоцінностей в католицьких костелах, за що одержить зворот вартости в готівці.

Льойд Джордж у короля.

Льойд Джордж буде нині промовляти в Палаті громад про німецько-російський договір і про репарації. Розмова, яку мав вчера англійський премієр з королем, була найдовшою із всіх, які велися між премієром і королем. Як довідуються, обговорювано справу Ірляндії і ґенуенської конференції. Перед відїздом короля відбуде він ще другу конференцію з премієром.

Колиж справа відшкодовання буде на якийсь час усунена через приняття Німеччиною репараційних умов, то прийде черга старатися заключити анґлійсько-французький пакт. Удержується твердження, що Америка виявила бажання, що анґлійсько-німецький пакт повинен бути заключений перед договором в справі німецької позички.

Конфіската майна Свято-Михайлівського монастиря в Київі.

Усе майно Свято-Михайлівського монастиря в Київі большевицька влада сконфіскувала. Саму церкву віддано в безпосередний заряд вірних.

Засуд епископа в Росії.

Епископа Алексія і патріярха Тихона засуджено на 5 літ тюрми.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Маневри на Україні.

Москва. (ПАТ.) Совітські війська на Україні відбувають тепер практичний курс стріляння. Опісля почнуться великі маневри по пляну Брусілова, котрий буде суперарбітром. Командаатом буде ґен. Крузе. Сподіються приїзду Троцького разом з членами ради.

Відбудова російських кріпостей.

Риґа. (ПАТ.) „Риський Курєр" доносить: Згідно з пляном відбудови російських кріпостей постановлено передівсім привернути боєву вартість кронштадської кріпости і звязані з нею твердині на Красній Горці. Плян цей мається здійснити при помочі Німців. Всі воєнні кораблі в кронштадській пристані віддано під команду німецьких офіцирів. В пристані працюють німецькі інжініри. Цивільне населення мається мабуть усунути з Кронштаду.

Ґен. страйк на Закарпат. Україні.

Праґа. (ПАТ.) „Право Ліду" доносить з Ужгороду, що робітники всіх професій на Закарп. Україні проголосили 24-год. ґен. страйк, яко протест проти безробіття, проти обнижування платні і проти політичного терору.

Справа німецьких стратеґічних залізниць.

Науен. (ПАТ.) Радіо. У відповіди на ноту Ради амбасадорів, яка домагається знищення стратеґічних німецьких залізниць на лівому березі Рену, правительство заявило, що ці залізниці є конче потрібні для німецького промислу і торговлі.

Америка і гаґська конференція.

Париж. (ПАТ.) По донесенням з Вашінґтону, Юс заявив, що Зєд. Держави не приймуть запрошення на гаґську конференцію. Амбасадори держав антанти запропонували в держ. департаменті, щоби Зєд. Держави вислали своїх делеґатів до цих кількох комісій гаґської конференції, котрі займатимуться виключно економічними справами.

Л. Джордж про відшкодування.

Ліфилд (ПАТ.) Радіо. У своїй промові відносно відшкодувань Л. Джордж, навязуючи до порушеної справи анулювання воєнних довгів, заявив: Ці, що заявилися за умореннам цих довгів, досі в цій справі нішо конкретного не зробили. Є пропозиція, щоби Анґлія зреклася належних їй воєнних довгів, хочби инші держави не зреклися сум, які їм належаться від Анґлії. Коли часть відшкодування, яка нам належиться від Німеччини, додамо до сум, які належаться нам від инших держав, одержимо суму 3 міліярди стерл. Годі приняти пропозицію, щоби Анґлія уморила цю суму, а сама заплатила міліярд ф. ст. власних довгів. Ми готові зачати переговорювати в цій справі з державами і можемо уморити всі довги, але коли це умореннє буде обосторонне.

До всіх вірних Громадян м. Львова!

Надходять Зелені Свята! З цим святом наш Народ звязав також свято померших, свято поминок. Тож в той традиційний день згадаймо память тих, що найбільше заслужилися для відбудови нашого спільного життя та добра. Народний звичай перетрівав століття. Ще й тепер з сільської церкви на Зелені Свята йде процесія на могилки поминати покійників.

І цього року нехай ні одна Громада, ні одна Парохія не забуде віддати поклін та відправити молебень усім помершим, а також і тим, що впали в боротьбі за Правду та Справедливість. Тим більше львівська Громада повинна своєю присутністю віддати пошану та згадати тих героїв в той задушний день. Львівський Деканат взиває усі церковні Брацтва, Товариства та усіх вірних Громадян міста Львова, щоби взяли участь у спільній процесії в ті дні.

Порядок Свята:

Неділя 4. червня: Процесіональний похід вирушить на янівський цвинтар. Збірна точка усіх процесій та Товариств о год. 3-тій пополудни біля церкви св. Преображення (вул. Краківська), крім процесії церкви св. Юра, яка ожидатиме на вулиці Зиґмунтівській і замкне процесіональний похід.

Понеділок 5. червня: Процесіональний похід вирушить на личаківський цвинтар. Збірна точка усіх процесій та Товариств в тім самім часі і в тім самім місці, що попереднього дня, крім процесії церкви св. Петра і Павла, яка ожидатиме біля своєї церкви. На обох цвинтарях панахида з проповіддю. На случай непогоди в неділю дня 4. червня процесіональний похід вирушить слідуючого дня не на личаківський, а на янівський цвинтар.

Взивається усіх учасників, як першого так і другого дня до задержання як найбільшого порядку підчас походу і на цвинтарях.

Нехай хоч традиційні Зелені Свята, дні народніх поминок, пригадають нам память тих, хоч не усіх нам іменами відомих, то одначе всіх своїми ділами добре знайомих покійників. 1—2

о. Леонтій Куницький, декан.

Памяти бл. п. Щасного Сельського.

Д-р Щасний Сельський, визначний лікар-ґінекольоґ, дійсний член Наукового Товариства імени Шевченка у Львові, б. довголітний президент Ради управляючої „Народньої Торговлі" у Львові, визначний член майже всіх українських інституцій, — помер нагло дня 20. мая ц. р. в Витвици коло Болехова в 70 році життя.

З покійним сходить в могилу оден з визначних наших діячів з 80 і 90 років.

Покійний по скінченню ґімназії в Дрогобичи в році 1872 записався на медичний виділ у Відни, де скоро вибився поміж нашою там гуртуючоюся молодіжю і був головою віденської „Січи".

Коли у Львові в році 1875 почалася нагінка на соціялістів і поліція при ревізії у пок. Івана Франка знайшла лист з підписом „Бойчук" (таким придомком обдаровували пок. Сельського товариші), арештовано на порученння львівської поліції пок. Сельського у Відни і спроваджено під баґнетами до Львова, де по довшій слідчій вязници разом з пок. Франком, Павликом, Остапом Терлецьким, засуджено і Його за приналежність до „тайних товариств" на 1 місяць тюрми.

Але се покійного не зломило — по скінченню медичного факультету у Відни, — спеціялізувався в ґінекольоґії і по довшій практиці у Відни осів в 1882 р. у Львові, де в коротці вибився на одного з перших спеціялістів і яко такий мав широку практику не тілько у своїх, але і у чужих, бо крім великого знання був се філянтроп щирий, безінтересовний для всіх і найбіднійшому не відмовив помочи.

Він майже оден з тодішніх віденських січовиків вкоротці став матеріяльно независимим і яко такий не забував про давних своїх товаришів, спомагаючи щедрою рукою Франка, Павлика, Остапа Терлецького і других. Покійний брав участь майже у всіх народніх інституціях, був членом-основателем тов. „Дністер" і членом 1-шої Ради Надзірної тогож, а відтак довголітним президентом Ради Управляючої „Нар. Торговлі", для котрої розвою положив великі заслуги. Був також радним міста Львова. Крім того був діяльний як научний публіцист. Поміщував в німецьких фахових часописах розправи з области ґінекольоґії, на котрі нераз покликувалися другі автори. Був радником Найвисшої Ради санітарної у Відни і зістав відзначений великим ордером Франц-Йосифа. Від кільканайцяти літ покійний мешкав в своїм маєтку Витвици коло Болехова, але не усувався від народньої праці, а в 1919 р. в часі української влади приняв, хоч старший віком, обовязки повітового лікаря.

Війна, а особливо послідні лихоліття принесли і Йому багато прикростей, котрі підірвали Його кріпке здоровля. В. Й П.

Р. С.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Вчорашне число (82) „Громадського Вістника" з д. 2. червня 1922 р. сконфіскувала львівська прокураторія за два уривки в рубриці „Преса" в статті „Схвильована жінка", та за чотири місця в статті „Доля українських держ. урядників". (38).

— **Тернопільська почта.** Нам пишуть: Зі спекою в маю зачинає палитися і в головах тернопільських шовіністів, м. и. на почті, яка вже не приймає переказів, писаних по українськи. Коли я звернувся за виясненнєм до нач. Уряду, думаючи, що певно появився якийсь новий „автономічний" розпорядок, одержав відповідь, що є давний розпорядок, а уряд тілько пильнує його виконання. Після цего розпорядку вільно адресувати „po rusku łacińskim alfabetem. Я вважаю це самовільним вчинком нач. почти в Тернополи, де доси не мав я подібного припадку! Що на це Дирекція почт. — *о. С. Р.*

— **Смерть ґр. Ал. Скарбка.** 30/ мая помер у Львові один з лідерів вшехпольської партії у Східній Галичині, б. посол до австрійського парляменту і галицького сойму. Покійник належав до фанатичних українoжерів. В памятних листопадових днях 1918 р. залицявся до українських діячів, а потайки орґанізував повстання у Львові.

— **„Ганатистичні провокації".** Під цим наголовком подає львівська „Хвіля" таку телеґраму з Варшави: Дуже часто приходять до Польщі почтові пересилки адресовані обидливо для польської держави. Між инш. написі ті виглядають так: Deutsches Land — in Polenhand і т. д. Почтові уряди одержали інструкцію, відсилати того рода пересилки з поворотом [illegible]ся на ст. 18. почтово[illegible] конвен[illegible]

— **Комісар поліції бавиться.** [illegible] неділю забавлялося в ліску під Варшавою товариство, вистрілюючи час від часу на „віват". Одним таким вистрілом для забави ранено смертельно переходячого стежкою хлопчика. В слідстві показалося, що так фатально бавився польський комісар кримінальної поліції Е. Чепіньскі.

— **З хроніки бандитизму.** В селі Старе-Село, равського повіту, напали узброєні бандити на господарство Я. Куснєрка, звязали цілу родину й зажадали грошей. Коли

господар не послухав, бандити стали його так мучити, що той згинув. Потім злодії забрали кількадесять тисяч марок й відійшли. — Коло Лукова напали бандити на фірмана Грінбавма, вбили його й забравши віз з кіньми, втікли.

— **Випадок скаженини.** В селі Хомин, старосамбірського повіту, захорувала на скаженину дівчина Надбжежна, яку свого часу покусав скажений пес. Хора покусала матір, 18-літнього брата і малу сестричку. По страшних муках вона сама вмерла, а покусана нею родина поїхала до шпиталю. Звертаємо увагу, що статистика виказує цеї весни застрашуючий зріст скаженини в собак, яких жертвою паде чимраз більше людей. Тому головно по селах треба вважати на псів та стерегти від них передівсім малі діти, а в разі покусання зараз удатися до заведення Буйвіда в Кракові або у Львові.

— **Як Чічерін гостював у Анунц'я?** Чічерін виїхав з Ґенуї автом, стереженим фіюмськими леґіоністами та відділом ґенуенської поліції і так прибув до віллі д'Анунція над озером Карда. Гостина тривала цілу добу. За той час влада ужила всеї своєї поваги, щоби Чічерінови не сталося що неприємного. На стежках, гостинцях та по доокличних селах повинили безнастанну службу військові й поліційні стежі, які опісля відвезли Чічеріна назад в Ґенуу.

— **Святочний репертуар** театру „Бесіди" поміщений в оголошеннях нашого часопису.

Зі спорту.

В суботу, дня 3. ц. м. устроює Українське Спортове Товариство „Україна" мячеві змагання між I. і II. дружинами „України", присвячені памяти погибших членів спорт. Тов. „Україна", героїв українського війська, як Федь Черник, Перфецький, Королик та багато инших.

Сподіваємося, що наше громадянство як слід оцінить інтенцію нашого одинокого у Львові спортового Товариства та явиться численно на змаганнях.

Змагання відбудуться на площі „Сокола Батька" о год. 6 попол.

Часть доходу призначило Товариство на охорону воєнних могил.

ЖЕРТВИ

Пресовий фонд.

На пресовий фонд української независимої преси зложили в марках польських: Ольга Сабат Михалків 1000 кличе: інж. Галю Дидинську Дрогобич, д-рову Емілію Дрогомірецьку Золочів, Ірину Дрогомірецьку Станиславів, д-рову Марійку Ганкевичеву, Марію Лоєвську Устеєп., д-рову Клявдію Кобринську Чернівці, Стефанію Барановську Станиславів, Ірину Вахнянинову Перемишль, Марію Малицьку Борщів, Лесю Паланицю Пилипче, Стефанію Чировську Ілинці, о. Івана Винницького Залісці, д-ра Василя Бараника Заліщики, інж. П. Левицького Борислав, о. Корн. Стрийського Колодіївка; о. І. Винницький Залісці 2500; Евген Бобовник Глібовичі вел. 500; Гриць Іванчук Мразниця 5000 кличе: Гриця Терлецького вл. дібр Милятичі, Юрка Сасика вл. коп. наф. Борислав, Стефана Максимова упр. коп. Silva Plana Борислав; д-р М. Ільницький Бірча 1000; Венедикт Левицький Бірча 1000; о. Іван Кодик Щитівці 1000; Вол. Гвоздович Густ 1000 кличе: Андрія Алиськевича директора і д-ра Данила Стахуру Береґсас; Стефанія Комаринська Густ 1000 кличе: Марину Цьоканову Ужгород, Анну Рубінович, Елисавету Станькову Густ; д-р Валеріян Банах Надвірна 2000 кличе: Василя Свища купця, Павлусевича купця обох з Надвірної; о. Юл. Гранківський Баня 500; о. Іван Волосянський Сокаль 1000; о. М. Дерлиця Тростянець 500; Іван Ольховий Тарноруда 1500 яко ухвала товариського суду; о. Григ. Панчишин Гологори 500; Лев Калинич суддя Немирів 1000; Теодозій Будзиновський нотар Станиславів 2000; Мих. Лаврук Іспас 200.

Рідна Школ

В маю ц. р. зложили на квітар на Рідну Школу в м. п.: Л. Данилюк 500, В. Худик 1.000, А. Мигаль зб. 24.908, Р. Абрисовський 200, В. Кульматицький 100, Мигаль від українських інституцій 8,524. збірка в церкві Солець 5.212, М. Яремова зб. на відп. Вербиця 8.870, С. Прус з приводу поладнання справи карної 1000, В. Пришляк 1000, учит. збір гімн. Львів 9790, І. Шевчук зб. ж. 2050, зб. ж. гром. Терпилівка 12485, 8. пласт. полк. кн. Ольги Стрий 335, Д. Олинець зб. ж. 6750, чит. „Просвіти" Красне 2500, нот. І. Раставецький 1000, С. Дударева зб. ж. Посухів 4585, Ф. Краєвський 1000, І. Паламар зб. 610, гром. Буянів 648, Мигаль зб. ж. 28045, М. Коць 100, амат. кружок Полюхів 4000, Мигаль від українських інституцій 5430, Н. Н. 477, Ю. Косач 2420, учит. збір школи Шашкевича Львів 3200, Сквиртянський зб. ж. 18300, парубки Острова чорного 120, пушка школа Шашкевича 461, о. А. Гаврищак 2000, зб. на похороні бл. п. Богуславського 884, зб. ж. Глиняни 2160, о. Зварич зб. 900, зб. ж. Ляшки мур. 1180, А. Самарик 1000, О. Стрільбицький 100, Федько Емир зб. ж. 8000, К Кордубівна уч. V. кл. гімн. СС. Вас. Львів зб. ж. Сушин 3520, пушка „Народна Торговля" Львів 1100.

На українську Університетську Молодь зложили в мп.:

Вп. Дяківна Осипа 5000, Терлецький Милятичі 5000, Качор 300, Пасіка 1000, інж. Ю. П. 20000 (на політ. вязнів), В. Громницький Тернопіль 500, О. Ковальський 100, Амат. кружок в Іванкові 5000, В. Каралаш 200, в Вишенці вел О. Радзикевич 500, Ю. Радзикевич 200, Н. Михайлишин 355, збірка в церкві 1388·50, в Романові Д. Цурковський 500, Н. Стемпурський 200, в Монастирцях пов. Лісько М. Кілик 250, Д. Цінцюра 250, А. Грабик 250, Н. Н. 250, Я. Крупський 200, М. Белюх 250, Северин До...(?) 500, читальня „Просвіти" 1000, в Збаражи Білинський І. 1000, Е. Чернявський 1000, д-р Гаврилюк 1000, Гаврилюк 1000, Кондур 100, о. Коцельський 300, о. Сохочан 100, А. Данилевич 200, В. 100, Ю. 100, в Слобідці лісній збірка в церкві 1097. А. Запалило 300, Мих. Запалило 300, А. Слиж 200, Мих. Харкевич 200, Харкевич 150, В, Вишиванюк 400, збірка в церкві в Раківчику 1196, Ж. Слиж 100, прочі 110, Е. Слиж 100, Іван Луговий 1000, Лісікевич 500, д-р М. Козак 500, о. Р. Берест 500, в Хоросткові Волошин 500, О. Мадярова 100, А. Ґожковська 100, в Грабовій Р. Федюківна 1 амер. доляр, С. Політило 1000, М. Мриглодович 500, Ф. Політило 400, Кар... 410, Г. і М. Політило по 100, в Стрию Р, Миць 200, В. Шуплат 100, в Гадинківцях Хомишин М. 1000, Т. Тарнавський 500. Олек. Бандрівський 500, П. Візнюра 500, Руд. Гізяк 300, Е. Гусс 200, по 100 Полутриюк, Буйняк, Тарнавська, Яхніцький, Марак, Гізяк, О. Яхніцький, в Ввинячу Штогрин В. 150, Штогрин П. 150, Брошко М. 200, в Дрогобичи Шиптицький 500, Небельковський 200, Яремчук 100, Вербицький 100, С. Тихівна 200, С. Коцюбівна 200, Грицак 100, Німилович 100, В. Вергун 100, в Заболотівці пов. Жидачів М. Дорожинська 2000, М. Микитин 2000, О. Денис 1000.

Голодній Україні.

Петро Мурський складає від товаришів: Волод. Назар 2.000 мп., Ф. Підгорецький 2.000, Ст. Підгорецький 1000, Петро Мурський 1000, Волод. Ширий 1000, М. Паславська 1000, М. Дишівна 500, Ґліммер 500, Яд. Файґль 300, разом 9300; Андрій Охримович Львів 1000, Зиновій Туркевич 1000. Зиновій Залуцький 1000, дир. Евстахій Нагірний 10.000, Анна Якубовська 500.

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника"! — Жертви проситься слати до Краєвого Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий рахунок „Громадського Вістника".

Спис довжників,

які побрали в Земельнім Банку Гіпотечнім у Львові векслеві позички в р. 1919 (в часі безробіття), а які досі ще не поладнали своїх вексль в касі Банку (у Львові, вул. Підвалля ч. 7).

Проти тих довжників змушений Банк подати векслі до протесту і подати до Суду позов о наказ заплати.

З уваги, що запізвані довжники поносять так великі судові кошти, що значно перевисшають самий весь довг, проте Банк здержався був з внесенням позвів ще аж до кінця місяця мая ц. р., щоби дати можність всім довжникам поладнати векслі без позву. Значна частина довжників поладнала свої векслі, одначе — на жаль — ще досить багато довжників досі не поладнало тих вексль і Банк змушений є вже остаточно ті векслі протестувати і скаржити.

Щоби ручителям дати можність склонити довжників до поладнання вексль, розпочинається отсим оповіщати партіями спис довжників і їх ручителів в тій ціли, щоби ще бодай частина могла вчасною полагодою вексль запобігти тим так великим коштам.

А саме: з огляду що вношення позвів відбувається постепенно, поодинокими партіями, то бодай деякі довжники зможуть евентуально ще запобігти дальшим коштам, через се, що негайно полагодять свої векслі.

Досі не полагодили ще своїх вексль між иншими отсі довжники: (р. перед назвищем значить ручитель).

17) Забор Юрко, перш. вексл. на К 1.000, ручителі: Сольський Йосиф, Волинець Андрій, Стахів Іван, Була Сенько; дальш. вексл. на К 3.100, ручителі: Лемішка Іван, Карпинець Теодор, Зінків Стефан, Василишин Никола, Загроцький Ол.

18) Зінків Стефан, перший вексл. на К 400, ручителі: Столярчук Ілія, Лучечко Григорій; дальш. вексл. на К 2.200, ручителі: Вентик Ілія, Повзанюк Дмитро, Ґрица Олександер, Тисляк Михайло, Забор Юрко, Тузяк Михайло, Бурка Михайло.

19) Змий Атаназій, перш. вексл. на К. 400, ручителі: Нестор Василь, Марунчак Олекса; дальш. вексл. на К 2.800, ручителі: Івановський Григорій, Ковалик Василь, Варцаба Михайло, Змий Іван, Хомик Семен.

20) Винницький Михайло, перш. вексл. на К 600, ручителі: Турток Іван, Лукасевич Анатоль; дальш. вексл. на К 300, ручителі: Данильчук Дамян, Шмаль Осип.

21) Воробець Андрій, перш. вексл. на К 600, ручителі: Сениськів Михайло, Тузик Стефан, Заклинський Ів., Когутович Евстах; дальш. вексл. на К 2.400, ручителі: Пуртак Іван, Маркевич Микола, Кречковський Стефан, Куцяй Митодій, Дмитерок Теодор.

22) Василишин Микола, перш. вексл. на К 400, ручителі: Мандзюк Андрій, Хеміч Павло; дальш. вексл на К. 3.000, ручителі: Дякун Володимир, Ґаба Никола, Забор Юрко, Жуковський Іван, Мисак Володимир, Солонинка Михайло.

23) Паюк Мик., суд. возьний, перш. вексл. на К 1.600, ручителі: Харітон Микола, Король Андрій, Олійовський Іван; дальш. вексл. на К 1.200, ручителі: Галушка Данило, Семків Михайло.

24) Балух Максим, бувш. функц. „Відбудови" перш. вексл. на К 350, ручителі: Д-р Мудрецький Стефан; дальш. вексл. на К 700, ручителі: як вище і Марія Сисакова.

Залізничники:

25) Занько Іван, перш. вексл. на К 800, ручителі: Супрун Ілія, Волянський Евген, Трухім Іван, Паровський Петро, Маркевич Микола, Кірик Микола; дальш. вексл. на К 1.800, ручителі: Гаврилюк Михайло, Воловець Мих., Костів Яків, Филипович Волод., Павлюк Алекс., Слободян Волод.

26) Турейчук Никола, перш. вексл. на К 800, ручителі: Боянівський Йосиф, Новоженюк Віктор, Бачинський Мих., Гуйда Петро; дальш. вексл. на К 1.400, ручителі: Бачинський Мих., Ребець Василь.

27) Толубяк Яків, перш. вексл. на К 300, ручителі: Батюк Максим, Ткачик Михайло; дальш. вексл. на К 3.400, ручителі: Михалюк Іван, Курейба Григорій, Кінка Матей, Солонинка Михайло, Повrозник Дмитро, Марко Андрій, Вальнер Едмунд, Долинюк Петро, Воловець Михайло, Сірий Микола, Сасчатович Василь.

28) Сендеґа Іван, перш. вексель на К 200, ручителі: Мікульський Іван, Мороз Филип; дальш. вексл. на К 2.700, ручителі: Станкевич Петро, Савяк Василь, Синишин Петро, Сушко Іван, Стецюк Григорій, Сірий Никола, Шумка Теодор, Смик Йосиф.

29) Сабатович Василь, перший векс. на К. 600, ручителі: Трохим Іван, Єднорог Сава, Гавришкевич Іван, Мадей Іван; далш. вексл. на К. 3.400, ручителі: Супрун Ілько, Мендик Стефан, Гриньків Евстахій, Павлюк Теофан, Березюк Кирило, Білінський Іван, Бербека Тимотей, Солонинка Мих., Столярчук Ілія, Куцай Методій, Демчук Григорій.

30) Сидорів Стефан, перш. вексл. на К. 1 300, ручителі: Воробець Андрій, Крупа Осип, Дзюбалок Петро, Гриза Семен, Копач Стефан, Гарпинюк Антін; далш. векс. на К. 3.800, ручителі: Дорик Василь, Супрун Ілько, Голдан Осип, Филипович Волод., Дзьобало Петро, Гаврилів Тома.

31) Юрків Василь, вексл. на К. 600, ручителі: Жуковський Іван, Жуковський Михайло.

32) Юрчинський Евстахій, перш. вексель на К 400, ручителі: Сенишин Іван, Оглій Маріян; дальш. вексл. на К. 3.400, ручителі: Гучко Андрій, Рузенський Михайло, Чайківський Антін, Чепіль Стефан, Чапельський Микола

33) Піндус Мартин, вексель на К. 800, ручителі: Білик Йосиф, Кобзар Микола, Юрчинський Остап, Гучко Андрій.

34. Півень Теодор, перший вексель на К. 1 000, ручителі: Птасюк Іван, Козубовський Антін; дальший вексл. на 3.200, ручителі: Мандзюк Андрій, Птасюк Іван, Лехняк Мих. Шуль Теодор, Позенський Іван, Полуситок Іван.

35. Олексин Михайло перший вексель на К. 600. ручителі: Родько Михайло. Кобринець Стефан, Заблоцький Александер, Михайлишин Семен, а дальший вексл. на А. 2.400, ручителі: Куликовець Дмитро, Мушинський Йосиф, Грещак Дмитро, Луцик Дмитро, Ільків Іван, Масковіта Павло.

ЖІНОЧИЙ ВІСТНИК.

Львів, 1. червня 1922.

На широких степах рідної України гине голодовою смертю український нарід, українська дітвора...

Хто краще відчує цілий боже вільний жах цього факту, як не ми, жіноцтво західних земель України?

Хто в силі краще зрозуміти вдичіння нещасної людини-звірини, як не жінка, в якої з природи гуманні почування вкорінені глибше, чим у чоловіків?

Хто зуміє сильніще співчути з горем і розпукою матері, що дивиться на голод дитини, як не ми, жінки, нашим материнським серцем? Хто ліпше від нас зрозуміє, що це значить: не бачити місяцями дитячого сміху, не чути веселого дитячого щебету, не могти дитину накормити, коли вона просить „мамо, дай їсти“ — і глядіти безрадно, бездільно, як дитина з дня на день, з години на годину вяне, як її личко стає бліде, тільце жовте, очі мутні і як вона гине мов скошена трава, мов звяла квітка.

Українські жінки! Ми, які проводимо на світ нове українське покоління, які творимо нове українське життя, не сміємо дивитися супокійно на смерть цього життя. Хай в моменті найбільшого національного горя прийде в нас до голосу, що у кождої жінки є найсильніще: звязок крови; і хай цей звязок крови стане джерелом стихійного, святого пориву активної любови брата.

Нам не вільно бути лише німим свідком допомогової акції в користь голодуючих братів і сесгер Придніпрянщини. Напружім всі свої сили, щоби ця акція видала якнайкращі овочі. Ми в першій лінії покликані до найживійшої праці в допомозі Великій Україні, бо там за Збручем, найстрашніиші муки переходять якраз українська дитина і українська жінка-мати. Це її сини і дочки гинуть голодовою смертю. Вона, мати, мусить безсило глядіти, як вони, немов бідні червачки, вються в передсмертних судорогах. Невже здорові і радісні личка наших дітей не будуть для нас палючим докором і обвинуваченням, як довго не поділимося останнім шматком хліба з нашою нещасною східною сестрою.

Вступайте масово у місцеві і повітові комітети допомоги голодній Україні! Станьте їх нервом і живчиком! Хай в день національного посту погаснуть огнища в українських домівках на областях західних займанщин. Переберіть в свої руки справу опіки над дітьми емігрантів з Великої України. По всім своїм силам і спромозі — жертвою, працею і добрим приміром — облекшіть нещастя Батьківщини.

Хай з наших „малих діл“ виййде великий памятник гуманности і любови до страждаючої України.

Українські жінки! Виповнім наш людський і громадянський обовязок!

Мілена Рудницька-Лисяк.

Вісти з товариства „Союз Українок“.

Головний Видїл „Союз Українок“ взиває всіх своїх членів, які перебувають у Львові, взяти в дні Зелених Свят корпоративно участь в процесіях на могили героїв, що поляглли за волю України.

Ширші сходини членів „Союза Українок“ відбулися дня 22. мая б. р. при численній участи. На денному порядку сходин був реферат д. Гаврилка „Про кооперацію“. Шановний прелегент ясно і основно пояснив суть і ціль кооперації і подав історію її розвитку. Відтак — зясувавши усі її роди і системи, спинився довше на тому, яку роль може і повинна відіграти жінка у кооперативному русі. Це роль подвійна: посередна і безпосередна. Посередна роль жінки у кооперативі має своє джерело в її становищі виховательки суспільности.

Жінка мати, свідома кооператорка, зуміє виховати молоде покоління у принціпах відповідаючих принціпам кооперації, — в першій мірі навчить молодь підпорядковувати свої особисті інтереси інтересам громади і бачити в добрі громади своє власне добро; а цей „економічний патріотизм“ є найважнійшою основою до розвитку кооперації в даній суспільности. Безпосередна роль жінки — це її роль як головного консумента, через якого руки переходять гріш домашнього хазяйства. Вкінці д. Гаврилко вказав на велику вагу кооперативи, як середника до економічного розвитку і політичного усамостійнення народу.

Велике заінтересовання предметом викладу викликала оживлена дискусія. У її ході давніша думка про заснування кооперативи при промисловій секції „Союза Українок“ наблизилася до реалізації. А саме порішено приступити негайно до заснування кооперативи для продукції і збуту виробів нашого домашнього промислу. Ця кооператива матиме не лише чисто економічні але і мистецькі цілі, себто її завданням є зберегти у виробах домашнього промислу чистоту наших питомих мотивів і надати їм художний характер, — примінюючи їх рівночасно до теперішних вимог культури. — Переведення тієї справи в життя доручено торговельно-промисловій секції.

Сходини закінчено виборами управи торговельно-промислової секції. Головою секції вибрано п. Стернюкову, містоголовою п. Вольську-Мурську, секретаркою п. Домбчевську, касієркою п. Громницьку, членами Управи Білякову, Савицьку і Голубцеву.

„Союз Українок“ поробив заходи в справі принятя до „Міжнародного Союза за громадянські права жінки“. На своє дотичне письмо „Союз Українок“ одержав з головного секретаріяту дуже прихильну відповідь.

Для інформації подамо, що Міжнародній Союз за громадські права жінки був оснований в червни 1904 р. в часі міжнародного жіночого конгресу, який радив в Берліні. Було це перше міжнародне обєднання жінок, які своїм завданням поставили боротьбу за політичну рівноправність жінки. В перших роках свого істнування Союз мав дуже „радикальну“ марку, одначе події останних літ, які в більшости европейських і американських держав принесли жіноцтву виборчі права, виказали наглядно, що домагання Міжнародного Союза ідуть по лінії історичного розвитку людства.

Дотеперішня назва цего міжнародного товариства була „Міжнародний Союз за права голосування жінок“ („International Woman Suffrage Alliance“). Осідком міжнародного секретаріяту є Льондон, президенткою Союза є сеніор жіночого руху, Американка Chapman Iatt.

Плятформою Міжнародного Союза є т. зв. „програма жіночих прав“, принята в червни 1920 р. на міжнароднім жіночім конгресі в Женеві. Ця програма подає ось які домагання:

Політичні права: 1. Право голосування для жінок під тими самими умовами, які обовязують мушин. Рівноуправнення жінок з мущинами в усіх законодатних і адміністраційних, національних і інтернаціональних тілах.

Горожанські і родинні права: 2. Радикальна охорона жінок і дітей перед торговлею і невільництвом, які істнують ще в Азії і Африці. 3. Право для замужної жінки задержати або змінити свою державну приналежність. 4. Повні особисті і громадянські права замужної жінки, примром право свобідної розпорядимости власним заробітком і майном, — звільнення жінки з опікунства мужа. і т. п. 5. Зрівнання материнських прав з батьківськими. 6. Виховання на кошт держави дітей вдовиць, які остали без матеріяльних засобів. 7. Кожна нешлюбна дитина має ті самі права на кошта удержання і виховання до свого батька як леґальна дитина. Незамужна мати має в часі своєї вагітности до батька дитини право на кошт удержання.

Виховання і економічні права: 8. Допущеннє мущин і жінок під тими самими умовами до всіх виховавчих заведень і до всіх загальних, технічних і професійних шкіл. 9. Допущеннє жінок до всіх звань, до промислів, до адміністративних і судових, урядів. 10. Рівна заплата для жінок за рівну з мущнами працю. 11. Право на працю для жінки замужної на рівні з незамужною жінкою.

Мораль: Рівна мораль для жінок і мущин. Усунення реґляментацій проституції.

Через навязання зносин з „Міжнароднім Союзом за громадянські права жінки“ українське жіноцтво не лише обєднає свої стремління з міжнароднім жіночим рухом, але буде також мати змогу вести пропаґанду української справи на міжнароднім арені.

Сучасний стан жіночого руху в Анґлії.

Організація за виборче право жінок (бойова) під назвою „Жіночий політичний та соціяльний союз“ („Women's Social and Political Union“), на чолі якого стояла пані Панкгерст і її дочки Кріста Бель і Сільвія, цілком перестали істнувати, так само як і решта дрібнійших організацій активних суфражисток.

Друга велика жіноча організація „Національний Союз за виборче право жінки“ („National Union of Women's Suffrage societies“), на чолі якого стояла пані Фаусет, змінила свою назву і зветься тепер „Національний союз товариств рівноправного горожанства“ („National Union of Societies for equal Citizenship“), і працює тепер за рівноправність жінок в громадянському життю і перед законами.

Кромі цього утворилася нова організація „Товариство жінок громадянок“ („Women citizen's Association“), з тим самим завданням, що й попередне товариство, але звертаюче спеціяльну увагу на працю в муніціпальних установах, себ то на льокальні справи мійських та парафіяльних рад, здебільшого на питання про школу, приюти і т. д.

Крім цих двох великих обєднаних союзів, істнує велике число менчих організацій з такими самими завданнями. Всі вони разом виробили обєднану програму, так званих „Шість пунктів програми“.

Ці пункти обіймають ось які домагання:

1. Зниження віку при виборах з 30 літ до 21. (Жінки в Анґлії мають тепер право голосу в 30 років, чоловіки в 21).

2. Затвердження законом права адоптування дітей (прибрання), себ-то дитина, котру взято за свою, стає законною дитиною людей, які її приняли.

3. Рівноправне опікунство: себто рівність прав і обовязків батька й матері відносно дитини; тепер тільки батько є законним опікуном дитини.

4. Однакова платня за однакову працю (для жінок і для чоловіків).

5. Однаковий рівень моральности.

6. Піддержка Ліги Народів.

Деякі організації виставляють вимогу державного забезпечення материнства.

Досі є тільки дві жінки в Палаті Громад: Леді Астор і пані Уиндрінггам. До слідуючих виборів поставлено велике число кандидаток і здається багато з них мають певні шанси пройти.

Тактично жіночі кандидатки виступають разом з Національно-ліберальною партією, себ то з ліберальним крилом коаліції, яке піддержує Льойд Джорджа.

Вісти з міжнародного жіночого руху.

Голяндія. В другій інстанції перейшло рішення про принятя жінок, як суддів присяглих. Інтернаціональна Жіноча Ліга Миру і Свободи влаштовує тепер для своїх членів т. зв. Літні школи, яких ціллю являється міжнародне порозуміння, 13.—17. квітня ц. р. відбувся такий курс в Кізвік зі слідуючими викладами: читання модерних авторів, що пишуть в дусі Ліги, про модерну дипльоматію і яка вона повинна бути, про економічну небезпеку, яка тепер загрожує Европі, про нові комунікаційні середники і т. и. Від 1—15. серпня відбудеться літня школа в Німеччині на замку Ляєнштайн у Франконії. Влаштовує її німецька секція Ліги. Від 16. серпня—2. вересня відбудеться така сама школа в Варезе в Північній Італії, з головною дискусією про „Роль інтернаціональної ідеї в цивілізації“.

На курсах можуть приймати участь жінки і мущини всіх народностей, всіх рас, без огляду на суспільні, політичні чи релігійні ріжниці, які вірять в потребу спільних зусиль для праці над миром і міжнародним порозумінням.

Всі матеріяли, призначені до „Жіночого Вістника“, проситься надсилати на адресу: О. Коренцева, — Львів, Хмельовського 15.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередну свою адресу.

Жінки! Вступайте в члени „Союза Українок“!

Вже вийшла друга книжка

„Літературно-Наукового Вістника“

Ціна одної книжки Мп. 600, з поруч. поч. перес. Мп. 630.— Переплата до кінця вересня 1922. Мп. 3000. до кінця 1922 р. Мп. 4.800. Письма й гроші слати на адресу: **Володимир Гнатюк**, Львів, вул. Чарнецького 24.
В Чехословаччині одна книжка Кч. 13. — Замовляти на адресу: Василь Пачіїв, Ужгород Берчені 24. — В Австрії 1200 кор. — Замовляти: Володимир Огоновський, Відень XVIII, Karl Beckg. 6/8.—1. — На Буковині 28. леів. — Замовляти: 1555 Українська Видавнича Спілка, Черівці, вул. Фабрична 2 а. 1—1

Всеукраїнський Студентський Конґрес.

В днях 20—30. червня 1922 відбудеться в Празі Всеукраїнський Студентський Конґрес при участи делеґатів Українських Студ. Громад у Галичині, Київі, Харкові, Камянці і т. д., у Варшаві, Кракові і т. д., у Празі, Берні, Пшібрамі і т. д., у Софії, Загребі, Лєобен, Відні, Берліні, Женеві, Парижі, Римі, Каіро, Тунісі, Америці, Харбіні, — та співучасти своїх і чужих культурно-освітних інституцій та визначних діячів на полі науки і шкільництва, а також чужого студентства.

На денному порядку головно: Наша висока школа, Ідеольоґія студентства, Всеукраїнський Студ. Союз, Централізація допомоги нашому студентству.

Українські Студ. Ґромади, які з якоїнебудь причини не стоялиб ще у звязку з нами, — зголосіться мерщій до Організаційного Комітету.

Старше Громадянство прохаємо о участь і підпору.

Всі українські часописі прохаємо о передрук. Адреса: Ukr. Akad. Spolek, Praha, Hlavni pošta, přihradka 411. (Для Орґ. Ком.).

Орґанізаційний Комітет Конґресу Українського Студентства в Празі.

✝ Посмертні згадки.

Пилип Ратич, управитель школи в Лісник, пов. Бережани, помер дня 24. мая с. р. в 73. році життя в Тернополи, де пробував без платні з своєю родиною від двох літ, не допущений по повороті з Великої України на свою посаду. Помер, як жертва сучасного нашого лихоліття. Земля Йому пером! 1541 1—1

ОПОВІСТКИ.

Народний театр Тов. „Українська Бесіда“ у Львові, під артистичним проводом Олександра Загарова. Саля Тов. ім. М. Лисенка, вул. Шашкевича ч. 5.

Пятниця, 2. червня: Бенефіс Ол. Загарова, — „РЕВІЗОР“ комедія на 5 дій М. Гоголя в перекладі О Загарова.

Субота, 3. червня: „ЦИГАНСЬКА ЛЮБОВ“, романтична оперета на 3 дії ф. Легара.

Неділя, 4. червня: попол. год. 3. „МІС ГОБС“, комедія на 4 дії Джером К. Джером, — вечером, год. 7 і пів „РЕВІЗОР“, комедія на 5 дій М. В. Гоголя в перекладі Ол. Загарова.

Понеділок, 5. червня: „ВІДЬМА“, романтична опера на 3 дії з прольоґом Я. Ярославенка, лібретто С. Черкасенка

Початок попол. вистав о год. 3., вечірних о год. 7 і пів.

Білєти продає раньше „Народна Торговля, а в день вистави від год. 10 до 12 перед пол. і від год. 2 попол. каса театру.
X 1—2

Маріян Стакурський старший державний лікар ветеринарії Ропчиці зложив 5000 Мп. Українській Дитині і кличе: Маґ. Дмитра Кульчицького Ланьцут, Гнатишина з Тарнова, радника С. Дольницького, Львів (Воєвідство), інспектора вет. Володимира Билинського Львів і М ґалясову С. Львів. Жертви просимо виeслати на книжочку Дністра ч. 11.600. 1551 1—1

З Дирекції прив. жіночої ґімназії У П. Т. з правом прилюдности в Коломиї Вступні іспити до всіх кляс зачнуться в дні 20. червня ц. р. Зголошення приймає Управа школи найпізнійше до дня 19. червня. Вписи на шк. рік 1922/23 до всіх кляс в днях 20. і 21. червня.
1483 5—5

„Концерт псальмів у Дрогобичі.“ Українська молодь устроює дня 5. червня с. р. в салі кіна „Олімпія“ Великий Концерт псальмів. В програму входять твори Бортнянського, Лисенка, Григорієва, Варламова, Стеценка, Ґунода і Доніцеттого. Поодинокі точки ілюстровані сценками і живими образами та переплетені декламаціями. — Хори під управою о. С. Сапруна. Живі образи укл. о. С. Венгриновича. Акомпаніямент в руках д-ра В. Павлавського. Білети раньше до набуття в Нар. Торговлі. Початок о год. 9 вечером. 1543 1—1

Щеплення віспи. В порадні матерей львівської філії українського кр. тов. охорони дітей і опіки над молодю, в домівці Народної Лічниці вул. П. Скарги ч. 4. (коло св. Юра) щепиться діти що понеділка, четверга і суботи о год. пів до 11. перед пол. Сироти даром — инші за оплатою 100 Мп. 1551а) 1—3

Вистава ручних робіт шк. я У. П. Т. відбудеться в днях 3. 4. і 5. червня ц. р. в дівочій школі ім. Шевченка у Львові при ул. Мохнацького ч. 12. II. поверх. Вистава відкрита: в суботу від 10-ої рано до 6-ої години вечером, в неділю і понеділок від 10-ої до 1-ої. Вступ для дорослих 100 Мк, для дітей і молоді 50 Мк. Добровільні датки на Рідну Школу приймається з подякою.
1513 3—3

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіди).

ІВАНА ЧАЙКУ, 24-літного сина Кароля з Кугаєва повіту Львівського, що служив при українській жандармерії при відступі наших військ 1919 р., глядає Грекокатол. Уряд парохіяльний в Вовкові, почта Товщів. 1536 2—3

Дрібні оголошення.

МОЛОДЕЦЬ літ 30, приватний урядник, на становищі, навяже переписку в матрімоніяльній цілі з панночкою бльондинкою до 26 л. Ласкаві зголошення до Адм. „Гр. Вістника“ під „Бухгальтер“. 1420 1-2

ЦЕРКОВНІ ПІВЦІ, котрі покінчили науку і є іспитовані а не знають своїх обовязків зглядом священика і на відворот, нехай внесуть просьбу по правило церковних дяків затверджене гр. кат. Епископським Ординаріятом в Перемишлі. До просьби залучити 100 марок на оплату. Кому се не зрозуміле, нехай звернеться до Івана Федьковича. Гординського дяк Гординя п. Дубляни. 1552 1—1

ВІЛЛЮ з мешканьям при вул. Красівського продам дешево. Відомість: А. Окпиш, Осолінських 15 від 10—12 і 4—6.
1544 1—2

ПОКОЇ літникам винайме дешево Неоніля Гвоздикова Коростів п. Демня коло Скольго. 1537 1—3

ПАРОХІЯ СТУДІНКА (почта Калуш (6 км.) 2 км. до стації, близько до Станиславова, 2200 душ, 80 морґів доброго поля, о 3 церквах, нова хата і будинки побудовані 1921 р. до заміни за иншу о одвій церкві, рівнож близько стації і міста.
1342 1—1

ОСОБИ до помочі в домашнім і кухоннім господарстві глядає Наталія Винницька в Залісцях п. Ходорів. 1518 3—3

ІНТЕЛІҐЕНТНА панна обзнакомлена з веденням господарки, пошукує посади найрадше у священика під „Трудяща“.
1535 2—3

ТОКАРНІ, Стругачки, Вертячки, Гибляpки, Тасьмові пили, Циркулярки, Кружляки, Вінди, Трансмісії, Паси поручає „Пільот“. Львів Баторого 4. 12776) 6—30

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ДЕНТИСТИЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ
Д-ра ШИМОНА РАППАПОРТА
ЛЬВІВ, ВУЛ. СИКСТ. СЬКА 17,
без болю пльомбовання і виривання зубів, штучні зуби в кавчуку і золоті по дуже приступній ціні. П. П. Пацієнтів з провінції
1236 полагоджується сейчас. 3—10

ЗАЗИВ.

Товариство українських студентів політехніки „Основа“ у Львові святкує в цім році Ювилей 25 літного істнування Товариства. В тій ціли утворився Ювилейний Комітет, який побіч устроєння самого свята, постановив видати „Ювилейний Альманах“.

У зміст „Альманаха“ увійде хроніка Товариства, наукові і літературні прац і посмертні згадки померших і погибших членів.

Цею дорогою звертається Ювилейний Комітет до всіх Вп. П. бувших членів Товариства з проханнями о надіслання йому праць, які висвітлювалиб діяльність і розвиток Товариства від його заснування до тепер. Кромі цего проситься о надіслання елєборатів і розвідок з области технічного знання, праць літературного змісту і своїх точних адрес.

Рідні і Товаришів та знайомих, померших членів і погибших у світовій, особливо в українсько-польській війні проситься о надіслання їх світлин з описом життя участи у творенню власної Держави, перебігу служби, частини при якій служив, боїв в котрих брав участь і часу та місця смерти. Світлини ці зобовязується Комітет по зужиткованню звернути власникам.

Комітет сподіється, що бувші члени Товариства прийдуть йому з помічю у наміченім ділі і нашішлють численні причинки до розвою Товариства, які проситься спрямувати на адресу: Роман Дума студ. інжінерії Львів вул. Городецька 53. II. Сх. Галичина, найдальше до 15. липня ц. р.

Всі закордонні часописи проситься о передрук.

Львів, 27. V. 1922.

За Виділ Т-ва „Основи“: *Роман Зелений*, 1507 голова.
За Ювилейну Комісію: *Роман Дума*, студ. інж. 3—3

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться дня 22. червня н. ст. 1922 о год. 1-ій в полудни в Бібрці з слідуючим порядком дневним:

1) Отворення Зборів,
2) Звіт з діяльности Управи, замкнення рахунків і білянсу за рік 1921 і уділення абсолюторії,
3) Вибори до Ради Надзираючої,
4) Внесення членів.

В Бібрці дня 24. мая 1922.

ЗА НАДЗИРАЮЧУ РАДУ
Олекса Мацьків секретар. *о. Мих. Бобовник* голова.

Примітка: Замкнення рахунків і білянс переглянути можна в льокали Товариства. 1530 3—3

Надзвичайні Загальні Збори „УКРАЇНСЬКОЇ КНИГАРНІ“,

кооперативи з обмеженою порукою в ЧОРТКОВІ
відбудуться дня 15. червня 1922 р. о год. 2. по полудни в комнатах „Народного Дому“ в Чорткові.

Порядок нарад:

1) Відчитанне протоколу в послідних загальних зборів,
2) Звіт Дирекції з дотеперішного діловодства,
3) Вибір одного члена Управи в місце уступившого,
4) Справа урохомлення кооперативи,
5) Внески і запити.

Наколиб в означенім висше часі не зійшлося відповідне число членів, відбудуться другі Надзвичайні Загальні Збори о год. 3. того самого дня і з тим самим дневним порядком, які без огляду на число присутних будуть мати право правосильно рішати.

ЗА НАДЗІРНУ РАДУ:
І. Стеблецький 1542 голова. *І. Велигорський* секретар. 1—1

УКРАЇНСЬКА ТОРГОВЕЛЬНА СПІЛКА в МИКОЛАЄВІ н. ДН.
1548 глядає 1—3
ФАХОВОГО ДІЛОВОДЧИКА до СКЛЕПУ
який міг би вложити свій капітал для побільшення торговлі за умовленими відсотками з чистого доходу. — Зголошення слати на адресу о. Вол. Федусевич, голова Надзірної Ради в Миколаєві н. Дн.

Корбовий маґель
цілий залізний о трьох вальцях, надаючийся до камениці або до пральні до продажі.
1504 Емілія Копчинська, 1—3
Львів, пл. Бернардинська 3.

ГУРТІВНИЙ СКЛАД ВІПЕ ТІРКЛЬ блаватних товарів і ХУСТИНОК ЛЬВІВ, ПАСАЖ ФЕЛЛЄРІВ 3. XIII 1—5

Пильне! Читайте!
САМ ЛЬОЙД ДЖОРДЖ
— ЗАЯВИВ У ГЕНУІ —
що
на „Премії“ і „Нагороди Пильности“
ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДІТВОРИ НАЙКРАЩЕ
— — ЩЕ НАДАЮТЬСЯ ВИДАННЯ — —
„СВІТА ДИТИНИ“
а саме:

„Чорнокнижник з Чорногори“	250 Мк.
„Пригоди Горобчика“	150 Мк.
„Пригоди Вовка-Неситого“	200 Мк.
„Пригоди Лиса-Панаса“	200 Мк.
„Наша Січ-Мати“	200 Мк.
„Вільгельм Тель“	150 Мк.
„За Вітчину“	150 Мк.
„Нечемне Вороня“	150 Мк.
„Зоряний Хлопчина“	100 Мк.

Жадайте по всіх українських книгарнях!
Для Зарядів Шкіл значний рабат у книжках.
Предсідателі Шкільних місцевих Рад і Управителі Шкіл нехай спішаться з замовленями, які слати на адресу:
Видавництво „СВІТ ДИТИНИ“
1516 Львів, вул. Зіморовича 3. 1—2
На почтову сплату долучувати 200 мп.

Герб України „ТРИЗУБ“,

різьба, (український орнамент), мистецька річ, розмір 28×22 цм. ціна 3000 Мп. з пересилкою 3050 Мп. — Поручається українські, різьблені вишивковим взором, рами з портретами Шевченка і Франка, великі по 4000 Мп. менші по 1400 Мп. — Кольорoвану картину „Гість із Запорожа“ 1400 Мп. Українські образи релігійні в різьблених рамах, пара велика 8500 Мп. менша 7000 Мп., а також самі рами різьблені всякої величини, замовлення і готівку (задатки) слати на адресу:
ІВАН ПАВЛИН, ЛЬВІВ, РИНОК 10. II.
1477 („Просвіта“.) 6—7
Важне: річи, які би не подобалися, приймаю назад, а готівку звертаю.

Господарсько-торговельна Спілка
„ЗБРУЧ“ в Підволочисках
пошукує сталого
доставця на сир.
1540 Оферти слати до Спілки. 2-3

Купцям українським і російським
поручаю мій склад заграничних панчіх, шкарпиток, рукавичок і білля
ГУРТІВНЯ ЙОАХИМ ЛІХТ
Львів, вул. Гетманська 22.
(в подвірю) біля Мійського Театру. 4—5

Селянська КООПЕРАТИВА в Вербівцях
стація залізнича Вікно к. Городенки може достарчити 70 кґ. тижнево
овечого бундзу
1537 (сира). 2—2
Потребує сталого джерела, яке закуплювало би. Проситься о оферту на вище подану адресу до 10. VI. ц. р.

ЗБІРНИК ПІСЕНЬ І ЗАБАВ ДЛЯ ДІТЕЙ
з нотами М. ТЕНЕЖИНСЬКОГО появиться на днях в розпродажі по книгарнях.
Ціна примірника 350 Мп.
Замовляти
У МУЗИЧНІМ ВИДАВНИЦТВІ „ЛІРА“
СТАНИСЛАВІВ
ВУЛ. ҐОЛУХОВСЬКОГО 66.
1744 3—3

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма. З друкарні Спілки „Діло"